

Kecskekről.. 2

Kardos Eszter alkotása (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 44 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Radmila Marković:

A kecskékkal csak baj van, vagy én tévedek?

II. helyezett lett:

Bodó Csiba Gizella:

Kecskeballada

III. helyezett lett:

Varga Katalin:

Betyár

című írása.

Korcsoportos KÜLÖNDÍJ-as: **Bári Kata.**

Gratulálunk!

Mayer Zsó: Keckecsalád

Mese

A fatelep szomszédságába költöztette János gazda kecskemamát és kecskepapát három kicsi gidájával. Dolgozói számukra biztos lakot építettek. Hordták a telepről a sok deszkát, lécet és gerendát. Szép kis kecskeház kerekedett belőle. Kívülről körbekerítették, ne kóboroljanak el messzire, féltették őket.

Gyakran kószáltak a kis gidák szüleikkel a közeli réten, ahol sok kórót, cserjét találtak, s rágcsálták, az üde fű is kínálta magát, így élelemre nem volt gondjuk. Még egy káposztaföld sem volt messze, gyakran meglátogatták, így a kedvenc csemegéjükről sem kellett lemondaniuk. Egy alkalommal meglátogatta őket a fatelep gazdája, mivel dolgozói sokat meséltek a kecskecsaládról. Nagyot nézett, mikor meglátta a gondosan kialakított portát. Legalább rendben tartják a környékét, ha lelegelik a sok kórót, füvet - gondolta magában - s még jól is laknak. Egyik kicsi unokája a hét közül sápadt és gyenge volt. Az orvosok kecsketejet javasoltak a kisfiú táplálására, mivel sokszor betegeskedett.

- Sok vitamint tartalmaz, megerősödik tőle a fiúcska, ha issza - mondták a nagypapának. Nagyon megörült, látva a kecskemama hatalmas tőgyét. Újabb kicsi gidának adott életet, így volt teje bőven. Meg is kérte kecskemamát - adjon neki a friss tejéből, és elmesélte sápadt kis unokája betegségének történetét. Ő megsajnálta a gyermeket, háláját is szerette volna kifejezni a temérdek faanyagért, dolgozói munkájáért, így örömmel válaszolt:

- Szívesen adok, hat hétig szoptatom gidámat, elválasztom, és jöhetsz mindennap a tejért - Boldog volt kecskepapa is, hogy a fiúcskán segíthetnek. Így is történt, hat hét elteltével mindennap friss tejet kapott a kis unoka, aki napról napra erősebb lett. Olyannyira, hogy kérte nagypapját, látogassák meg a jótevő kecskecsaládot. Vittek nekik mindenféle csemegét, cukorkát, csokoládét, káposztát, répát. Barátságot kötött a fiúcska a kecskecsaláddal, nagyon megszerette őket kicsi gidáikkal együtt. Mindezt látta a közeli hegyről lemerészkedő farkas, aki gyakran tizedelte a mezőn legelésző juhokat. Megirigyelte barátságukat, gondolta, a fatelep dolgozói által jobban védve van a kecskecsalád, elhatá-

KECSKÉKRŐL... 2.

rozta, véget vet mindennek. Így nehezebben jut élelemhez. Oda-lopódzott a kecskeházhoz, megváltoztatta a hangját, hogy ne ismerjék fel. Édesdeden kérlelte őket:

- Engedjete be, odakint nagyon hideg van, fázom, csak egy kicsit hadd melegedhessek, és már itt sem vagyok!

Kinézett az ablakon kecskemama, és látta, ez bizony a farkas. Kikiáltott:

- Nem hiszünk neked, farkas, az életünkre akarsz törni! Védjének meg a hidegtől farkas barátaid!

Ezalatt kecskepapa hallotta a kisfiú cipőjének kopogását, s vidám füttyörészését.

- Jaj, ha meglátja a farka, elkapja és megeszi! Figyelmeztessük, hogy bújjon el! - suttogeta.

Tanakodtak, úgyesen kitalálták, a legkisebbik gida másszon fel a kéménybe, bújjon ki, adjon jelet, farkas leselkedik a közelben. Így is tettek, a kicsi fehér szőrű gida felmászott a kéménybe. Olyan feketére festette a korom a szőrét, hogy senki nem ismerte meg, még a közeledő fiúcska sem. A farkas hirtelen felnézett a kéményre, hallotta a zörejt, valami feketeséget látott.

- Jaj, jaj, itt szörnyek laknak, nem kecskék! - morgott, inába szállt a bátorság, s loholva, hogy el ne kapja a fekete szörny négy kezével, házáig futott, meg sem állt.

A fiúcska is megijedt jajveszékülésére, gyorsan megfordult és a telepig sietett. Lihegve újságolta:

- Fekete szörnyek lakják a kecskék házát, talán már az összes kecskét elpusztították. Kérlelte nagyapját, menjenek gyorsan menteni a kecskéket.

Nagyapapa vállára vette puskáját, megfogta unokája kezét, és elindult a kecskék háza felé. Odaértek, de semmiféle szörnyet nem látott. Bekopogott az ajtón, kecskemama kinézett az ablakon.

- Te vagy, János gazda? Gyertek beljebb - invitálta őket kedvesen.

Mindketten bemerészkedtek, ott ült az asztalnál kecskepapa kicsi gidáival. Csak a fehér szőrű kicsi gida szárította szőrét a kályhánál, miután mamája megfürdette, mert a koromtól szürke lett. Örömeükben ettek-ittak, megkínálták nagyapát és unokáját kecskesajttal, kecsketejjel, és immár egy életre örök barátságot kötöttek.

Torma Zsuzsanna: Kecske jött a kertembe

Kecske jött a kertembe,
S jóízűen, mekegve
Eszik mindent, mi kikelt,
Mit vetettem, s időm telt!

Küldeném, de nem akar
Menni, még falni akar,
Nem telt meg még bendője.
Megmondtam én előre:

Villanypásztor mit sem ér,
Áram megy, szabad a tér,
Kecske nyomban átszalad,
Megeszi, mit nem szabad!

Ezért aztán, gazdája,
Jobban figyelj majd rája,
Szent György-napkor kihajtod,
Fejed álomra hajtod,

Villany megy, a kecske jön,
Nincs levél szőlőtövön,
Virágok is benyelve,
Nincs már töve, se kelyhel

Kinek van egy kecskéje,
Vigyáz becsületére,
Szomszédéra vigyázzon,
Kapujába kiálljon!

Ne aludjon, figyeljen,
Napja munkával teljen,
Figyelje, hogy az áram
Kerítésben hogy árad!

Néha nyúljon hozzája,
Ha megcsípi, ne bánja,
S tudja meg, hogy kecskéje,
Nem megy másnak telkére!

Pásztor Piroska: A szoknya az szoknya

Józsi, a mokány esztergályos a huszonötödik évét taposta. Szülei segítségével és saját összespórolt pénzéből vett egy takaros házat egy falusi csendes kis utcában. Azt csinósította, javította, rendbe tette a házhoz tartozó nagy kertet. Esténként gyakran kiült a szőlővel befuttatott teraszra, és gyönyörködött a közeli hegyekre ereszkedő csillagokban. Szerette ezeket a hegyeket, el sem tudta képzelni az életét nélkülük. Ezen az estén is a csillagokat bámulta, és arra gondolt, ideje asszonyt hozni a házhoz. Már jó ideje folyton a szép Katika járt a fejében, igen odavolt a szőke tanárnőért, és úgy érezte, ő sem közömbös a lánynak. „No, pajtás - mondta magának - holnap a tettek mezejére lépünk.”

Másnap, munka után szépen felöltözött, vásárolt egy malomkeréknyi virágcsokrot, és bátortalanul, de mindenre elszántan bekopogott a lány szüleihez. Katika nem lepődött meg, hisz neki sem volt közömbös a csinos, barna legény, és rég érezte, hogy sétáik, beszélgetéseik mögött több van, mint barátság. A lány szülei nem leplezett ellenszenvvel fogadták Józsit, de illendőségből meghallgatták a félszeg leánykérést. A fiatalok biztosak voltak az elutasításban, és döbbenet hallgatták a csendes igent. Szülei, módos emberek lévén egyetlen lányukat egy orvosnak vagy tanárembernek szánták, s nem egy egyszerű melósnak. Nem szóltak bele Katika választásába, de nem fogadták el a fiút. Józsi mégis úgy érezte, ő a legszerencsésebb ember a földön. Alig egy év múlva boldogan vezette feleségét takaros kis otthonukba. Boldogságukat azonban beárnyékolta, hogy a gyermekáldás elkerülte őket. Más nem is hiányzott életükből, csak egy picit gyermek csengő kacagása. Orvostól orvosig jártak, és elkeseredve vették tudomásul a végső diagnózist: nem lehet saját gyermekük.

A fiatalember anyósa egyre gyakrabban látogatott el hozzájuk, és sűrűn ejtett el egy-egy sértő megjegyzést Józsinak a késlekedő gyermekáldás miatt, nem titkolva megvetését veje iránt. Józsi sosem szólt vissza, ilyenkor a borban keresett vigaszt, és leballagott a kert végén álló ólba, ahol kedvenc állata, Zoli, a bakkecske tanyázott. Borgőzös fejjel neki panasolta el sérelmeit, és az állat, mintha értette volna gazdája szavait, kedvesen hozzádörgölődött.

Józsi gyakran kiengedte a kecskét az udvarra szaladgálni. Egyszer pont akkor jött az anyósa hozzájuk, amikor Zoli önfeledten nyargalászott az udvaron. Amikor az asszony belépett a kapun, a kecske leszegte a fejét, és örületes trappban nekivágatott az anyósnak. Józsi kárörvendően mosolygott, de szaladt az állat után, nehogy az kárt tegyen az asszonyban. Mikor azonban megfogta, halkan a fülébe súgta: „Jól van, Zolikám, így kell ezt csinálni!” Ettől a perctől kezdve Zoli „rákapott a szoknyára”, ha szoknyát látott, leszegett fejjel rögtön nekirontott.

Egyik délelőtt a helyi plébános látogatta meg Józsit, szeretett volna valamit megjavíttatni az ügyes vasassal. Megálltak az udvar közepén található kút mellett. A fiatalember elfeledkezett Zoliról, arról, hogy az szabadon nyargalászik. Beszélgettek, és egek, nagy trappolás, s mielőtt egy szót szólhatott volna, a plébános már a kútban kiabált, a kecske pedig elégedetten dörgölődött szeretett gazdája lábához, fejét felemelve ránézett, mintha azt mondta volna: „A szoknya az szoknya!”

Dobó Georgina: Gondolatok a kecskéről

Volt egyszer egy kecske,
Úgy hívták, hogy Mekk Elek.
Eme kecske minden reggel mekegett.
Úgy hívták,
Hogy Mekk Elek.
Mekegése remegett,
Így hát egyszer berekedt.
El is ment hát a patikába,
Hogy erre valami szert vegyen.

Eme szertől aztán csak még inkább mekegett.
Hangja így hát még inkább csak berekedt.
Visszament hát a patikába,
S olyan balhét rendezett,
Hogy hangja végérvényesen elveszett.
A gyógyszerháros gondolt egyet,
S olyan szert bekevert,
Hogy Mekk Elek ettől rögtön hanyatt esett.
Mit tegyen a patikus, nagyon megijedt.
Pofozgatta, dédelgette...
Fejét, nyelvét dédelgette...

Boda Zsófia Borbála (Buksi): Kecske

Kecskének
Neveznek
Engemet
Emberek.

Szegények tehene,
Megisszák tejemet,
Ha gazdám lenne,
Bizony ő megfejne.

A tévében
Mekk Eleket
Megnézte
Sok gyermek.

Mit ront el,
Laikus,
Szakállas,
Vén kecske.

Tanulni
Ebből lehet,
Tervezzünk
Remekeket.

Dobó Georgina: Mekegnek a kecskék

Mekegnek a kecskék,
Sírnak a legyek.
A természet éltet,
Az élet halál.
Virágzik a mező,
A kecske legel s mekeg,
Mert füve elfogyott.

Édes, drága Kecském,
mekegj csak tovább.
Tavasszal majd új fű terem.

Virágok hintik majd illatuk.

Virágozni fog a mező,
Míg mekegnek a kecskék.

Hisz a fű elfogyott.

Édes, drága Mekk Elek!
Ébredjen fel!

A patikus sem volt ám kecske,
Csak álcázta magát.
Csókot nyomott fejére.

Mozgolódott Mekk Elek,
Gondolkodott, hogy vajon mi történhetett.

Azt mondta a patikus,
Hogy valami újabb csodaszert bekevert.

Mekk Eleknek nem lett hangja,
De jókedvében hazament.

Otthon, otthon, édes otthon,
Gondolkodott, gondolkodott,
Milyen szép e patikus.

Gondolt rá reggel, gondolt rá délben.

De mindhiába.

Hangja nélkül nem tudta
Azt mondani a bájos hölgynek:

Nem haragszom, édes drágám,
De minek végeztél egyetemet?

Csendes szolga leszek,
Rabszolga.

Akkor is mekegek.
S hogy mi lett eme mese vége?

Sírig tartó házasság.

Mert Mekk Elek elcsendesedett.

Bakonyiné Nyitrai Gizella: Az én kecském

Valamikor, régen az őseim nagy földterületekkel rendelkeztek. Az évtizedek alatt ez a terület egyre csökkent. Mire az enyém lett, addigra a nagysága számomra még mindig hatalmasnak tűnt, de már az eredeti mérethez viszonyítva kis terület volt. Az első esetben mikor megnéztem új birtokomat, gondolkodóba estem.

- Enyém ez a terület, de mit tegyek vele? - morfondíroztam. - Szemes-takarmány vetésére kicsi, ha mégis elszánnám magam, és búzát vetnék, azt vagy szemként kellene eladni, vagy még az őrléssel is kínlódhatok. Vethetek éppen kukoricát - folytattam a gondolatot tovább -, de azzal meg az a gond, hogy a föld bizonyos művelést igényel, meg hát a növényt is gondozni kell. Ha parlagon hagyom, megbüntetnek, mert kinő rajta a gyom és a parlagfű - fűztem tovább, és miközben merengtem, élénk mekegésre leszek figyelmes.

- Mek-mek - hallatszott - te min gondolkozol?

- Hát te ki vagy? - kérdeztem. - Mi közöd neked az én gondomhoz!

- Mekk Menyus a nevem - hangzott a válasz -, azért szólítottalak meg itt, a földterület szélén, mert látom, nagy gondban vagy.

- Jól látod, tényleg nagy az én gondom - válaszoltam -, itt ez a darab föld, amivel nem tudok mit kezdeni. Nagyüzemi termelésre kevés, kisüzemire pedig sok.

- Sose búsulj - válaszolta Mekk Menyus -, én és a családom majd gondozzuk a területedet, mi rendszeresen vállaljuk bizonyos gazos, elhanyagolt területek karbantartását.

- Ki a te családod? - érdeklődtem élénken, mert tetszett Mekk Menyus ajánlata.

- Először is, én vagyok a családfő, a bakkecske, a férfiú, a szervező és az utódokról gondoskodó. Mellettem él Mekk Ella, aki a feleségem és gyermekeim anyja, ő a nőtény kecske. Bevallom Neked, nem vagyok hűséges típus, gyakran száz nőnek is csapom a szelet egyszerre. Megtermékenyíteni is ennyit tudok, még Viagra sem kell hozzá - dicsekedet a

bakkecske, majd folytatta. - Gyermekeinket addig, míg ivaréretté nem válnak, a hímeket kecskegidáknak nevezzük, és gödölyéknek a leányokat.

- Kedves Mekk Menyus, és Ti vállalnátok ennek a nagyon gazos, bokros területnek a karbantartását? - kérdeztem újra, mert el sem tudtam képzelni azt, hogy ilyen elhanyagolt földterületet valaki elvállal.

- Persze, hogy elvállaljuk, tapasztalatunk hatalmas - egyezett bele Mekk Menyus. - Gazdálkodásunkat már az *ókori görögök* is ismerték, szent állatnak is tartottak ezért minket. A legendák szerint az emberek őseinktől „tanulták el” a *szőlő* metszését. Persze, ez legenda - folytatta Mekk Menyus -, de igaz, ami igaz, bizony mi elég sok növényt szeretünk, persze azokat meg is esszük - mondta -, azért is ajánlottam fel neked ennek a területnek a megmunkálását, mert dús és gazdag növényzettel rendelkezik, itt aztán mi éhezni nem fogunk. Táplálkozásunk rendkívül változatos, viszont az étkezésnél eléggé válogatósak vagyunk, az egyoldalúságot még a kedvenc eledelünknel sem tűrjük. Ingyencségünket ide-oda való szaladgálással elégítjük ki, egy helyben soha nem étkezünk, mindenhol csippentünk egy-két számunkra ízes csemegét, majd továbbállunk. Szinte minden növényt megeszünk, állítólag akár még öt-száz féléit is. A területeden rengeteg kedvenc nyalánkság található - fejezte be indoklását Mekk Menyus.

- No, ha ilyen lelkes vagy, és így tetszik neked ez a terület, költözzetek ide, aztán majd meglátjuk - mondtam, és hazaindultam.

Otthon a családomnak lelkesen mesélni kezdtem a kecskével történt találkozást.

- Milyen állat a kecske? - kérdezte férjem.

- Milyen, milyen? - válaszoltam. - Nem sokat tudok róla, talán annyit, hogy ezt az évet a kecske évének nevezik, aztán az állatról, hogy van neki szarva, némelyiknek szakálla, meg aztán állandóan jár a szája - mondtam -, míg beszélgettünk, addig is járt.

- Ő is a kérődző, párosujjú patás állatok csoportjába tartozik - sorolta be biológiából jól felkészült gyermekem azonnal a kecskét -, a szarva alapján pedig tülkös szarvúak családjába tartozik, szerintem.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Hát, lehet, hogy igazad van - egyeztem bele azonnal a besorolásba. - Engem ez a besorolás nem nagyon érdekel - mondtam -, viszont arra kíváncsi vagyok, hogy mit tesznek azzal az elhanyagolt területtel - mondtam. Majd másról, az aznap történeteikről kezdtünk el beszélgetni a családdal.

Másnap a sok gondom mellett elfelejtettem a földet, rajta az új gazdálkodót, Mekk Menyust és családját. Teltek-múltak a napok, gondjaim egész hétre kitartottak. A hétvégi jó idő viszont kicsalt a természetbe.

- Megyek, megnézem, mi történt a földemen - mondtam. - Velem tart valaki?

- Megyünk mi is - szólt férjem és fiam.

Ahogy közeledtünk a földtulajdonunk felé, szemünk-szánk tátva maradt. A terület fele nagyjából megtisztult, a nagy gyom, magas fű és ágaskodó bokor nem látszott a területen, úgy nézett ki, mintha szépen, egyenletesen letisztítottuk volna.

- Ügyes kecskecsaládot fogadtál fel - mondta a férjem -, csak egy kissé nagy nekik ez a terület.

- Majd megkérdezzük Mekk Menyustól, hogy ő mit gondol erről - mondtam, és azzal már kiáltottam is. - Hol vagy? Gyere elő, Menyus, beszélni szeretnék veled!

- Mek-mek - kiabált Menyus. - Itt vagyunk, a bokrokban.

- Azt mondja a családom, hogy nagy nektek ez a terület, kellene még fogadni mellétek néhány kecskecsaládot.

- Eszedbe ne jusson - szólt közbe Menyus felesége, Mekk Ella.

- A kecskék különálló csordákban nem szeretnek élni, nyájtartó képességünk kicsi, nem szeretjük a nagy társaságot, szívesebben vagyunk a juhok közelében. A bakkecske férjem szemét-orrát rajta tartja a jerkéken, gyakran még a kost is figyelmezteti a párzás idejére - mondta Ella.

- Nem vagy féltékeny Menyus kicsapongásaira? - kérdeztem tőle.

- Bár én féltékeny természet vagyok, árgus szemekkel figyelem a páromat, de elnézek másfele, ha látom, hogy másfele kacsingat, ügyes asszonyként szemet hunyok a kicsapongásain. A juhnyájban viszont én is inkább szívesen vagyok, közöttük jól érzem magam - mondta Mekk Ella,

majd így folytatta: - Megosztozunk a munkán, a mi családunk az ágas-bogas-tüskés növényzetet irtja, a juhok pedig egyenletesen lelegelik a füvet. Mi futkározunk összevissza, mivel nagy a mozgásigényünk, a juhok pedig kényelmesen legelészhetnek körülöttünk.

- Jó, akkor megkeresem a juhnyáját, és megmondom a pásztornak, figyeljen rátok is.

- Na, ne ám! - kiabált Menyus - utálok, ha fegyelmeznek, van nekem akaratom! Ellát sem kell féltetni, amit mi eltervezünk, azt végre is hajtjuk. A gyerekeknek is ezt a nevelést adjuk. Sokan azt mondják, hogy akaratosak vagyunk, meg még önfejúek is.

- Tényleg önfejúek vagytok? - kérdeztem vissza.

- Mi az, hogy! Nemcsak önfejúek, hanem még egyéb jelzőket is ragasztanak ránk - mondta Menyus -, például nem véletlenül hívnak minket a „szegény ember tehenének”, ha egy kicsit utána néztél volna annak, hogy a történelmi időkben velünk mennyi minden történt, nem lennél ennyire tudatlan.

- A történelmi időkben? Miről beszélsz? Talán csak nem már akkor is foglalkoztak veletek? - kérdeztem tátott szájjal.

- De bizony, ha érdekel, akkor most elmesélem - és már kezdte is Menyus a történetét. - Magyarországon a kecsketartás a tiltásokból és a szabályozásokból állt. A tiltások kezdete a 13. századra nyúlik vissza, amikor Nyugat-Európát megelőzve erdőtelepítéseket rendeltek el, ahonnan kitiltották a kecskéik őseit - mesélte Menyus, majd hozzáfűzte: - Szegényektől sajnálták azt a néhány friss hajtást, amit megrágtak a telepített erdőkön. Képzeld el, az irigység addig ment az embereknél, hogy később a kecskéket még a lábas erdőkből is kitiltották, sőt, még a mai napig is tiltják, hogy fiatal erdők közelébe kerüljünk - mondta panaszosan Mekk Menyus. Aztán így folytatta: - Gyakran a történelem során háborúság lett a tartásunk miatt, így például 1570 körül az egrid kecskés gazdák és Balassi Bálint között. *Kőszegen, 1649-ben*, amikor a kecskéik nagyon elszaporodtak, „a város elrendeli, hogy csak azoknak szabad kecskét tartani, akik egészségi szempontból rá vannak szorulva”. *1654-ben Thökölyt* is beperelték Késmárkon, mert kecskéi bitangba

jártak. Kőváron 1801-ben előírták, hogy csak a „szegénységnek engedjék meg, hogy egy-két kecskét tartson a mezőn”. Ettől kezdve a jó módúaknak tilos volt kecskét tartaniuk. Na, látod, most már tudod, milyen régóta foglalkoznak velünk - fűzte közbe az én kecském a mondanóját. - E néhány idézetből is tudhatod, hogy a Thökölyt követő időben a vagyonosokat eltiltották a kecsketartástól. Így lett a kecsketartás társa a szegénységnek - fejezte be történelmi eszmefuttatását Menyus.

- Nagyon érdekes történet - álmélkodtam, majd hangosan ezt kérdeztem: - Hát, akkor most mi legyen? - tettem fel bizonytalanul a kérdésemet.

- Mi, mi? Hát nem látod Mekk Ella tőgyét? Csak úgy feszül, annyira tele van tejjel.

- Miért? Ti még tejet is adtok? - néztem csodálkozva Menyusra.

- Nahát, ez aztán most már tűrhetetlen! - mérgelődött Menyus. - Meghív a földjére, hogy dolgozzunk, hogy tisztítsa meg a területet a családom, itt is lakhatunk, de annak nem néz utána, hogy még milyen hasznot hajtunk.

- Látom, hogy szorgalmasak vagytok, hiszen már majdnem a felét megtisztítottátok ennek a szörnyen gazos, elhanyagolt területnek. És azonkívül még egyéb hasznot is hoztok? - néztem rá csodálkozva.

- Lássuk csak - kezdett felsorolásba Mekk Ella -, először is, itt a finom tejecském, tehéntejnél enyhén édesebb, tejszínesebb ízű, allergiás betegek is fogyaszthatják. A népgyógyászat világszerte számos betegség gyógyításában használja a kecsketejet. Az ókor óta ismeretes, hogy az anyatej pótlására is az én tejem, a kecsketej a legalkalmasabb, mivel összetétele a többi tejhez képest a legjobban hasonlít az anyatejhez - folytatta Ella a felvilágosítást. - A görög mitológia szerint Zeust is kecsketejen nevelték. Hazánkban a múlt században sok jó módú házban a dada tejét kecsketejjel helyettesítették. Egyes elképzelések szerint a parlagfű - amit ti bűnös, ártó növénynek kiáltottatok ki, mi pedig Isten eledelének tartunk és megesszük -, az emésztés után a tejben kiválasztódva gyógyítja az allergiát.

KECSKÉKRŐL... 2.

- Most aztán annyi mindent elmondtál itt a kecsketejről, hogy csak kapkodom a fejem - vágtam el a dicsekedő szóáradatot -, hiszem is, meg nem is ezt a sok mindent.

- Persze, most belém fojtod a szót, pedig még folytathatnám a kecskesajt jó tulajdonságait is - méltatlankodott Mekk Ella.

- Jó, jó, nekem ennyi elég - kiabáltam -, beszéljünk másról.

- Mi, kecskék, „szellemi lények” vagyunk - vette át a szót Menyus. - Éppen ellentétben állunk a juhok szelídségével. Nálatok, az embereknél, a háztartásában bizonyos fokig önállóságot vívtunk ki. A kedvenc macskátok után mi vagyunk a legönállóbb háziállat - szögezte le Menyus, majd így folytatta: - Ha kedvesek vagytok, és szerettek minket, akkor hajlandóak vagyunk bizonyos dolgokat megtanulni, azaz idomíthatók vagyunk. Néha, ha kedvünk tartja, a könnyű munkákra is be tudtok fogni, ha nem túl nehéz, akkor elhúzzunk egy könnyű kocsit - mondta, majd hozzáfűzte: - Persze csak akkor, ha kedvünk van hozzá. Ha erőltettek vagy gyötörtök, vagy ha egyébként nincs kedvük munkára, semmiféle büntetéssel nem tudtok a munkára bírni, sőt, ellenkezőleg, az ütlegelésekre még csökönyösebbekké válunk, és ilyenkor megtagadunk minden engedelmisséget - mondta Menyus nem kevés célzattal.

- Az elbeszélések alapján most már többet tudok rólatok, látom azt is, hogy szorgalmas munkások vagytok, sőt, hogy a jószomszédságot is elfogadjátok - összegeztem hangosan a hallottakat -, ha lehet, még egy kicsit utána is nézek a családfátoknak - ígértem meg szorgos-dolgos állataimnak.

Ígéretemhez híven, miután a gazdaságunkból hazatértünk, azonnal a kecskékről szóló írások után kutattam. Az írásokból számtalan érdekességet olvastam, amelyet most továbbadok:

„Egyetlen gazdasági állatfaj sem termel olyan sokféle terméket viszonylag kis és szerény befektetéssel, mint a kecske. Meredek, kopár, *ugar* és beszántás előtti területeket is képes hasznosítani. A kecske a tejtermelésben az élen áll. Húsa megfelel a korszerű konyha követelményeinek.

Szőre, illetve bőre ipari nyersanyag. *Trágyája* sem elhanyagolható. Közismert erdőpusztító. Nagyfokú elszaporodása miatt Dél-Európában az elpusztított erdő azért nem jön ismét rendbe, mert éppen a fiatal fák rügyező hegyeit harapdálja le. Csodálatosképpen baj nélkül eszi azokat a növényeket is, amelyek más állatokra nézve veszedelmesek, örül a dohánynak, szivarvégnek és más hasonló dolgoknak. A kutyatej élvezetétől rendesen hasmenést kap. A kecskét célszerű legeltetni. Így biztosítható a gazdaságos és egészséges tartás."

Miután végigolvastam a kecskéről szóló tanulmányt, megkerestem a férjemet, és ezt mondtam:

- Szerencsés véletlen volt a kecskecsaláddal való találkozás, már tudom, hogy mit fogunk csinálni az örökségemmel, a földdel.

- Mit? - kérdezett vissza a férjem.

- Növelem a kecskék létszámát, veszek néhány juhot, persze bekerítem a területet - folytattam a tervezést -, lesz állatsimogatónk, kecskesajt-manufaktúránk, természetesen tejet is árulni fogunk. Ha sok lesz a szaporulat, talán kecskehús árusításába is kezdünk. Pár év múlva a „szegény ember tehenéből” tehető kecskés gazdává válok.

Tervemmel megkerestem Mekk Menyust és Mekk Ellát, akik támogatták tervemet, és ígéretet tettek arra, hogy gazdaságom fejlődéséért mindent megtesznek.

- Mekk-mekk.

Keszy-Harmath Dániel: A kecske és a répa

Kecsi, akit vezetékneve miatt becéztek Kecsinek (ugyanis becsületes neve Kecské Károly), nagyon nagy filozófus volt. És persze poéta. 18 évesen naponta húsz órát filozofált, és tizennyolcat alkotott. Látható, hogy ez a két tevékenység sokszor egybefüggő volt.

Izgult is, amikor ezen tárgyakat tanító mesterének, Dr. Cseszregi-Vargha Sámuelnek otthonába, a férfi meghívására, az osztállyal együtt szerenádozni indultak, a ballagó diákok tradícióinak megfelelően. Cseszregi, akit az osztály csak Cseszinek hívott, gondosan felkészítet-

te a szomszédokat, hogy ne érje őket váratlanul a 25-30 ittas kamasz érkezése a késő éjszakában. Kitette a hirdetőtáblára, hogy a „mélyen tisztelt lakótársaktól szívélyes megértést és elfogadást remél”, valamint „bízik az est zökkenőmentességében”, de „az esetleges fennakadások és kellemetlenségek miatt előre is elnézést kér”. Sőt, ha ez még nem lett volna elég, egyes szomszédokhoz becsöngetett személyesen is, és egy-egy tábla csokival kedveskedett, a kisgyermekes családokra és a kutyájukkal élő magányosokra való tekintettel. Szóval mindent megtett az ügy érdekében.

A szerenád nagyon jól sikerült. Cseszi már az ablakban meghatódott a suta-hamis hangok hallatán, amit korábban az utcáról áramló, nevét szólító monoton üvöltés előzött meg. A fiatalok mosolygósan, kulturált hangnemben csörtettek fel a tanár negyedik emeleti lakásába. Itt még egyetlen szomszédnak sem lehetett oka a panaszra.

A tanár látta a diákok szemében a szeretet csillogását, és némi alkoholmámorét is, ami oly általános és már-már elvárt is a mai fiatalság körében. Kecsi is úgy érezte, hogy nem maradhat el a többiektől, így fokozatosan növelte a bevitt alkoholmennyiséget. Cseszi lelkiismeretének megfelelően többször figyelmeztette a nebulókat, hogy tartsák a mértéket, és vigyázó szemeit is rájuk vetette a mély beszélgetések közepette. Sőt, még egy külön erre az alkalomra összeállított kvízt is játszottak, amelyben az elmúlt középiskolás évek közös emlékeit idézték fel.

Aztán a nagy figyelések közepette Kecsi mégis a társaság figyelmének horizontján kívülre került, és szépen csöndben lerészegedett, nagyon csúnyán. Mély, filozófushoz méltó fejbiccentésekkel és émelygő álomsággal küszködve dülöngélt ültében. Aztán jött a végzetes gyomorbántalom és a futás a fürdőszobába. Sajnos, nem volt teljesen tudatos és megtervezett a hányási kísérlet, ugyanis a répás váladék a vécékagyló helyett a mosdóban landolt. Kecsi mély szégyenérzettel kezdte el suvickolni a mosdó szélére száradt hányást, elgondolkodott azon, hogy vajon miért van mindig répa a hányásban, majd megmosta és megtörölte száját és kezét, aztán visszament a többiekhez. Cseszi aggódva kér-

dezte tőle, hogy minden rendben van-e, majd inkább saját maga akart megbizonyosodni, hogy mi is történt a fürdőszobában, így szemügyre vette az ottani helyzetet, és elszörnyedt a látványtól. Kecsinék nem igazán sikerült tökéletesen letakarítani a maga után hagyott kis szeretetsomagot.

A szegényérzet visszakergette Kecsit a nyitott, de még fenekükön némi alkoholt tartalmazó üvegekhez, de miután a mélyükre nézett, rájött, hogy már nem lenne helyes innia, inkább elnézést kellene kérnie Cseszitől, és szépen hazakullogni. Már pont eljönne a megaláztatás csúcsa, teljes lelki erejével rákészül a vallomásra és a távozásra, ám valami mégis szükségtelenné teszi azt.

Kiderül, hogy egy másik fiú, Kecsi egyik osztálytársa jobban a garatra öntött, és hasonló tevékenységet végzett, mint Kecsi, csak nem a mosdókagylóba, hanem a negyedik emeleti erkélyről kiöklendezve a harmadik, a második és az első emeleti erkélyt is érintve a földszintig, ezzel garantált kellemetlenséget okozva a szomszédoknak. Miután az esetre fény derült, Kecsi szinte azonnal kijózanodott, s mivel közben már állt a bál a másik eset miatt, apró mosolyt is megejtve kért magabiztosan bocsánatot a házigazdától, és felajánlotta segítségét.

Bornemisza Attila: A Kecse önvallomása

Engem a természet küldött,
s feldíszített adottságokkal,
nekem dal a szél muzsikája,
s hittel, bizalommal élek, miután
a különlegesség bélyege rajtam.
Szerencsémre, sok jutott nekem a napból,
s a csillagokból, mindenből.
Jó volna megörökíteni a mindenséget,
hogy zöld gyepről álmodozzak.
Mosolyog rólam a szép vetülete.
Tarsolyom telis-tele a finomság mosolyával.

Rám vall, hogy magas tendenciákban
csak a szépet lássam és láttassam.
Rajtam az istenek tekintete.
S befele nyugtalan vagyok,
ha nem szaladhatok a televényre,
s rózsákat nem álmodhatok fügefafa-álmaimban.
Minden virágzik körülöttem, mert
tenyerén tart a föld, s csak néha hajlok
a baljós gondolatokhoz.
Terjeszkedem és sokszorozom magam,
mert szeretek hasonlítani önmagamhoz.
S mindahhoz, ami körülvesz a természetben.
A reggelek fáradságai számomra ismeretlenek.
A nagy tettek nem kovácsolnak bennem ellentmondást.
Fákra, virágokra, füvekre emlékezem,
s mindarra, amit látok.
A föld minden bája az én világom.
Kényelmesen várom, hogy felfedezzenek.
Tejet adok és töltekezek,
mert én vagyok a legszebb állat a világon,
s a legboldogabb...
Velem kezdődik a Kecske év, és aki e jegyben született,
olyan, mint én: szeretnivaló, aranyos állat!
Kecske létemre okos vagyok, mint szülöttem:
akik e születésre várnak...

Petres Katalin: Kecske-akrosztichon

Kősziklákon mutatványosan szökellő,
Elemekkel örökké dacosan küzdő,
Csinos szakállú, titokzatos teremtmény:
Szarvaidd közt mítoszok fénye ragyog,
Kecskébőrbe bújt, mámoros táncosok,
Együtt ropják Dionüszosz ünnepén.

Pethő István: A szomszéd és a kecske

Meghalt a szomszédom, de ezt csak leírom
Emlékét bántani végül nem akarom
Ám nem hagyhatom ki, végül is csak tréfa
Máig is mosolygunk, ha eszünkbe jut néha

Tőszomszédom neje a „többedik” gyerekekkel
Szültni volt kórházban, s kellett otthon a tej
Család ellátása a szomszédra maradt
Míg eddig a neje intézte azokat

Neje megvette naponta a tejet
Közben persze azt is, mik otthon kellettek
Ez a bevásárlás a szomszédra maradt
Ám aggasztotta a szomszéd uramat

Gondolt egy merészet, kiment a piacra
Vett egy fejős kecskét, és hazahozatta
Az eladó azt még kényszerből megtette
Hogy a kocsijával haza is vezette

Kötélét a kocsisaroglyához kötve
Húzatta magát a megvásárolt kecske
Éppen az a ritka alkalom állott fenn
Hogy otthon voltam pont ebben az időben

Valamit a kapunk körül éppen bogarásztam
Mikor a kényszerű fogatot megláttam
Bakon ült a kocsis. Mellette a szomszéd
Jól kihúzta magát, hogy úribbnak lássék

Neki is volt lova, egy öreg gebéje
Azzal furikázott hosszába, széltébe
Ám az nem volt nagyon felemelő látvány
Ezért most feszített az eladó bakján

Hátul volt a kecske magát jól húzatva
Ráfért volna bőven, hogy valaki nógassa
Ló se fáradt volna annak húzásával
Kecske se szenvedett volna vontatással

Ugyanis e kecske tudta a közmondást
Nem is könnyítette ezért a vásárlást
Ám már a folytatását biztos nem ismerte
Hogy ostorral lehet biztatni őt erre

Noha itt senki se mögötte most nem állt
Ezért hát kellően el is hagyta magát
Nem tudni, hogy meddig bírta volna ezt még
Ha nem értek volna a kapujukig épp

Látszott a kecskén, hogy alig-alig él már
Épp jókor jött neki a végső megállás
Itt jegyzendő meg az, hogy a szomszédéknál
Nem volt az asszonnyal kesztyűs kézzel bánás

Ha ivott a szomszéd, hibát talált bőven
Csoda, hogy a neje bírta türelmével
Itt is megmutatta, hogy ő az úr a kecskén
Nem esett meg szíve annak szenvedésén

Rá is szóltam, látva, hogy mi ott az ábra
Láthatja, nem szívvel ment el a vásárba
Egyáltalán minek, ha csak szenvedteti
Vagy annyira hiányzott az asszony neki

Ezt a mondatvéget a kocsis elkapta
Majd fűzte tovább már, jót nevetve rajta
Persze nem az asszony szenvedését látta
Hanem, hogy a lovat számár-ra felváltja

Szomszédom se nem úgy értelmezte volna
Hogy a nej szenvedést látná meg, célozva
Hanem ráállt ő is a szóértelmezésre
Miből kihallott a kocsis nevetése

Elszégyellte magát úgy, hogy majd elsüllyedt
Ám ezzel még inkább kocsisra rátüzelt
A kocsis nógatta, ha a nej hiányzik
Percet se ne várjon, vezesse be máris

Azt még hozzátette kajánul nevetve
Nehogy neje helyett szobába vezesse
Kocsis látván, hogy a kötél eloldódott
Még mindig nevetve megfogta az ostort

Úgy suhintott vele, hogy a ló megugrott
A kocsiülésről majdhogynem lebukott
Ezt meg én nem hagytam. Máris mondtam neki
Csak nem be akar a kecskéhez társulni

Humoros ember volt, úgy zárta a témát
Maradt még. Ezzel nem csalom meg szomszédját
Ezt használja csak a szomszédja magába
Teljen ki vele minden szíve vágya

Nos, a szomszéd kecske bosszút állt rajtam is
Ellenemre tette tevékenységeit
Szomszéd, ki lusta volt tejért a boltba menni
Lusta volt kecskéjét néha kipányvázni

Ezt a betyár kecske jól ki is használta
Le lett általa minden fája rágva
Még az eset előtt rá tudtam beszélni
Kellene kertjébe gyümölcsfát ültetni

Kecske ágaskodva ezeket rágta le
Mikor ez elfogyott, rááll az enyémmre
Mire észrevettem, igen nagy volt a kár
Meglombtalanodtak kertemben is a fák

Ezzel több évre a növést visszaverte
Sok évre termését totál tönkretette
Azon nem búsultam, hogy szomszéd károsult
Ám az én kertem csak évek múlva újult

Ezt látva a szomszéd kecskét felszámolta
Persze a nejét is közben hazahozta
Nem kellett az asszonyt pótolni semmivel
Ám én rövidültem pár év termésivel

Petres Katalin: Kényes egyensúly
/Mek-mekfontolandó paradoxonok/

Foghat-e a macska egyszerre kint és bent egeret?
Mi lesz a káposztával, ha jóllakik a kecske?
Megmarad-e a kecske, ha a káposzta sértetlen?
Lehetséges-e, ami végül mégis lehetetlen?
Döntés nélkül sem lesz a meccs döntetlen.

Pethő István: A pesti lány és a kecske

Valamikor, hajdanában tanyán laktunk. Volt a szomszédunkban egy nagy család víkendháza. Ez a szomszédi viszony nem úgy nézett ki, ahogy a falukban, városokban, hogy tizenöt-húsz méterre volt a kapuja, hanem itt kilométerekben volt a szomszédi közelség mérhető. Ezek a szomszédék csak a nyarat töltötték itt kint, tanyán, hiszen a családfő fontos hivatást töltött be a fővárosban.

Mint ilyen nagy ember, elvett egy ízig-vérig pesti leányt feleségül. Erről a leányról szól a mesém.

Mint rendesen a pesti gyerekeknek, ennek a leánynak sem volt mezőgazdasági ismerete. A tejet csak bolti árucikként ismerte. Azt, hogy honnan került a boltba, nem is mérlegelte. Ám közben több gyereke is született. „A gyerekeknek jól jön a vidéki, tanyasi levegő” alapon beszereztek egy kis tanyát víkendháznak. Ekkor kerültek velünk is emberi kapcsolatba.

Mi ekkor már szintén nagy család voltunk. Ám mi nem városiak, hanem eredeti vidéki, tanyasi emberek lévén, be voltunk rendezkedve a nagy család ellátására. Többek között voltak kecskéink, hogy a tejszükségletet, ami nagy család esetén nem elhanyagolható kiadásként szerepel, önerőből megoldjuk.

A nevezett szomszéd úr se nagyon értette a tanyasi gazdaság vitelét - városi indíttatású lévén. Jó fizetése által mindent meg tudott vásárolni, ami kellett a konyhára. Igen ám, de itt, tanyán nem a sarkon túl volt a bolt, mint Pesten, hanem több kilométeres séta kellett hozzá, mire elérhető lett. Falun a háború utáni időkben még az sem volt biztos, hogy kaphattak olyan árut, amiért éppen begyalogoltak. Amiből lehetett, mert elálló termék volt, megvették a többnap, esetleg -heti szükségletet. De a tej nem volt napokig eltartható árucikk. Viszont ebből több kellett. Ez ügyben jöttek velünk is össze. Így jöttünk be mi a képbe, hogy tőlünk vették meg a tejet. De a mi tejtermelésünk nem volt két nagy családra méretezett. Ezért ajánlottuk nekik, hogy a szomszéd községben kirakodóvásár lesz, menjenek el, és vegyenek egy kecskét. Máris megoldódik egy fontos gond. Ezért nem kell mindennap kilométereket menni. A határban ellegelészik a kecske, és szinte ingyen van a tej.

Jó ötletként elfogadták az indítványt. El is ment a szomszédasszony a vásárba. Kinézett egy szép nagy kecskét. Megalkudott, és már is vezetete haza a család örömére.

Mikor a több kilométeres út fáradsalmát kipihente, neki akart fogni a kecske megfejéséhez. De a kecske nem járult hozzá. Mindenáron védte a zacskóját.

Az asszony - fejési kudarcát belátva - elsétált hozzánk „szakmai tanácsért”, hogy mitévő legyen, hiszen a tejre szükségük van. A család alig várja, hogy friss, saját tejet fogyaszthasson. Jön a Papa is haza a városból, milyen boldog lesz a tej láttán.

Édesanyám elsétált a szomszédasszonnyal a szakmai tudást átadni. Mikor megtették a mintegy három kilométernyi utat, már látta édesanyám, hogy a tejtermelésnek nem az az ága lett meghonosítva, amelyből a tej ered, hanem csak a kiskecskék biztosítására szakosodott rész. Ugyanis már messziről látszott, hogy bakkecskét vett a szomszédasszony.

Cs. Mayer Katalin: A kecske és a ló
(Megtörtént eset nyomán)

Mint az emberek is gyakran,
az állatok sem tudják, hová is valóak.
Képeleg a pulyka, páváskodik,
énekel a kutya, ábrándozik.
A mi kecskénk sem volt más,
körülötte sok ló élt, csodás paripák.
Szökölt ő is, és velük együtt legelt,
úgy érezte, semmivel sem ócskább s kevesebb.

A lovak rá sem néztek, hagyták, hadd mekegjen!
A többi kecske meg féltékenyen nézte, milyen sokra vitte!
Különösen Amáliát kedvelte,
a magyar telivért.

Amália rá sem nézett, csak nevette, hogy hírbe hozták:
- Ő meg a kecske!?

Történt egyszer, hogy friss szénával lepte meg a gazda Amáliát,
de a mi kecskénk gyorsabb volt, és rávetette magát.

Dobbantott a ló, de ő nem tágított.

Majd hátracsapta fülét, horkantott nagyot, de a kecske
csak tömte a finom falatot.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Nem értette, mit gondol róla a ló, úgy érezte, ez neki is való,
hiszen semmivel sem előrébb való a ló.
Így hát Amália fogta magát, fogával elcsípte kecskénk nyakát,
szépen felemelte, s míg lógott levegőben a kecske,
fájón mekegte: - Igen, a nevem ke-e-ecske-e-e-e, huszonnyolc kiló!
Rájötte-e-em hogy ne-e-e-em vagyok ló!
Akkor végre megértette, kinek is született,
s mikor Amália végre letette,
csendben, mekegés nélkül ellovagolt, vagyis eloldalgott
szégyellve, hogy neki nincs még neve se.

Még nincs vége.
A mi kecskénk kifigyelte, ahol
a szénában finomabb a falat,
Amália lyukat fúr,
és ott szálagzat. Mikor jóllakott a ló,
hát nem hagyhatta ki ős sem a finom ennivalót.
Igen ám, de a kis kendermagos tyúkra is ráérett a tojás,
szénában a lyuk igazi kis lakás!
Szépen befészkelte, békében várta a tojást.
Kecskénk befúrta fejét a lyukba, farkát boldogan ide-oda rázta,
s haladt egyre beljebb, bendője is egyre teltebb.
Észre sem vette, hogy a tyúkfészkekben már a nyelve,
s a tojó farka tollát tépi, rágja,
a szénával cibálja, ráncigálja, húzza,
a toll végén a tyúk, káricálva.
A kecskénk még most sem érti, csak rágja, ha a lónak ízlik,
hát ő is megpróbálja!
Nem sok ideje volt a csodálkozásra, a kis tyúk mérgesen csípi, vágja.
- Ó, te szatír, mohó kecske, neked nem szent semmi se?
Úgy elfutott, meg sem állt, még most is fut talán,
hacsak be nem állt egy kecskenyájba,
ott is a szamarat imádja.

Friss pályázatok: <http://poeta.hu/ingyen>

Keszy-Harmath Dániel: Kecskemese

Kecskééknél Kecske Klári
rúpát főzött, lárifári.

Kecske fia, Kecske Karcsi,
kis húga meg Kecske Marcsi

egyaránt várt az ebédre,
azt is mondták, hurrá, végre,

amikor az végre kész lett,
el is fogyott, ó, a készlet

rúpából meg káposztából,
kiürült a csúr meg az ól.

Mohón ette kecskecsalád
a finomabbnál finom kaját,

ízlett is az minden szájnak,
gyerekeknek, anyukának,

káposztás lett kecskeképe,
rúpás meg a szájuk széle,

jól meg is lett tömve hasuk,
csak hát nem maradt egy vasuk

sem. És így jött haza,
Kecske Pál, ki nagyon laza

fickó, de amikor megtudta,
hogyan a család elbukta

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

az egész havi kajavagyont,
mérge is lett bizony nagyon,

összeveszett Klárijával,
kisfiával, kislányával,

ráadásul éhes maradt,
neki nem jutott már egy falat

sem a finom vacsorából,
s bár a szíve nem volt fából,

haragudott egész este,
asztán belefáradt teste

meg a lelke is a harcba,
hagyta is hát úgy, a francba,

odabújt a feleséghez,
szép szemébe belenézett,

mekegett neki egy kedveset,
majd félve várt egy keveset,

de Klári végül megbocsátott,
a két szerelmes csókot váltott.

Végül nagyot nevetgéltek,
a jövőtől már nem is féltek,

levonták a tanulságot:
Ha káposztával teli spájzod,

nehogy rábízd a kecskére!
Itt a vége, fuss el véle.

Pethő István: Tóni, a bakkecske

Gyermekkorom éveiben több kecskénk volt. De volt a faluban is többnek kecskéje. Hol egy, hol kettő, vagy esetenként több is. Nekünk, tekintettel a sok gyerekre, fontos volt a „saját tejtermelés”. Ezért több anyakecskénk is volt. Ezt a kecskeállományt növelte a kisgidák száma. De még növelte ezt a számot a falubéli egy-két kecskés gazdák elválasztásra kiadott bérgidái is. Így a kecskék száma néha a húszat is túllépte. Ennyi kecskéhez és az alkalmi vendég anyakecskéhez már illett, sőt, kellett bakkecskét is tartani. Messze földről is hozzánk hozták párosztatni a kecskéket. Nos, volt bakunk. Egymást követve több is. De mindnek Tóni volt a neve. Ez nálunk bevett szokás volt, hogy a bakkecske Tóni, a kutya Dollár, a disznó Gyöngyi nevet viselte. Váltáskor az új egyednek az idősebb mellett Kistóni, Kisdollár, Kisgyöngyi volt a bevezető neve. Ebben nem volt semmi különös nálunk.

Nos, most az egyik Tóniról lesz itt megemlékezés. Olyan derék állat volt, hogy ennyit megérdemel még az emléke is.

Gyerekek voltunk. Súlyra sem nagyok. Akkorák, hogy a kecskepásztorokodást már ránk bízhatták szüleink. Ennek többnyire teljes mértékben eleget is tettünk. Persze a gyerek gyerek. Adódtak kivételek. Adódtak különös, említésre okot adó esetek. Ezek külön fejezetet is megérdemelnek. Most Tóni szereplése, szerepeltetése a célom.

Ez a Tóni egy egészen különös jószág volt. Mi neveltük magunknak. Kis korában bérbe kaptuk egy gazdától, aki elválasztás címen hozott ki néhány kiskecskét. Megkedveltük, és magunknak megmaradt. Ez volt Kistóni, míg el nem érte az ivarérett korát. Ekkor az öreget, Tónit, édesapám feldolgozta a családi megélhetés asztalán.

Kistóni, immár Tónivá fejlődve volt a teljhatalmú úr a fejős anyakecskék között. Ám ez csak élt a hatalmával, de vissza sosem élt vele. Ezt értem azalatt, hogy voltak bakkecskéink, amik nem tűrtek meg idegent a közelben, mindenkinek nekimentek. Gyerek, felnőtt egyaránt ki volt téve annak, hogy a bak nekimegy és felöklözi. Ez a Tóni nem olyan volt. Ő volt a szelídség megtestesítője.

Nekünk, pásztorgyerekeknek a „játszó pajtása”. Igen, jól van leírva. Játszó pajtás volt. Mindenbe bele lehetett vinni. Minden pajkosságra

hajlott. Bármit kezdeményeztünk vele, mint értelmes lény, vette a lapot és csinálta. Ezek között volt olyan játék is, hogy „távolugrás”! „Magasugrás helyből!” „Lovaglás!” „Öklözés!” „Hegymászás!” De ami a legjobb volt nekünk, gyerekeknek - nem tudom, azt hogyan könyvelte el Tónink, de szerette csinálni -, a „vontatás”! Ezek olyan hétköznapi, mindennapos „játékok” voltak, amiket a pásztorkodás ideje alatt időmúlattatásként bevezettünk. Ha esetleg nem volt hangulatunk játszani, vagy játékot kezdeményezni, maga Tóni jött ösztönözni, hogy „mi lesz? Játsszunk már!”

Nos, megkísérlem bemutatni a teljességgel fel nem sorolt játékokat. Kezdem a távolugrással. Ezt tornaórákon, iskolában is gyakoroltatják a mindenre odafigyelő tornatanárok. Ezért ez nem olyan nagy valami. Ám egy felnőtt kecskebakot rávenni, hogy nekifutásból ugorjon, az már nem mindennapi tett volt! Elmondhatom, nem tudtunk akkorákat ugrani, hogy Tóni ne ugrott volna annál is nagyobbat. De ami értelmét adta az ugrásoknak, hogy Tóni nem babérokra törekedett. Csak akkorákat ugrott mindig, hogy egy kicsivel legyen hosszabb a gyerek ugrásánál. Be-tyársága az volt, hogy nem ugrott elsőnek. De minden ugró gyerek után ugrott. De akkorát, hogy éppen csak nagyobb legyen a gyerek ugrásának hosszánál.

Bár a helyből magasugrást nemigen oktatják iskolai szinten. Mi még erre is rávettük Tónit. Nem hiába! Akkorákat ugrott helyből, hogy az utánzótt gyereknél mindig magasabbra „pattant” föl. Mert az nem ugrás volt, hanem pattanás!

Azt meg felettébb szerette, ha a hátára ült valamelyik gyerek. Persze mind meglovagolta! Egyet sem dobott le a hátáról. Amint ráült a gyerek, máris futott egy kört. Nem sumákkolt ám! Nem volt „szűkmarkú” a kör nagyságának a megválasztásánál. De mintha tudta volna a gyermeki gondolatot, hogy amazé nagyobb volt, ezért mindig ugyanakkora körre vitte mindet, és beállt az indulási helyre. Szinte mondta, hogy kéri a következőt! És nem volt sose fáradt!

Az öklözés egy megmagyarázhatatlan esemény. Ahogy láttuk, hogy a kecskék hogyan veszekednek, utánoztuk őket. Tehát fejfel mentünk egymásnak. Ezt Tóninak is bemutattuk. Már is tudta, mi a teendő. Hi-

szen kiskorukban a kisgidák gyakran így mérik össze az erejüket. Ő is felállt a hátsó lábaira, mint egy igaziból öklözni akaró bak, és előre-ugorva éppen csak, hogy megérintette a fejünket.

Akármilyen nagyot koppintottunk is mi a fejére, ő csak éppen megérintette a mi fejünket. Megfoghatatlan volt, és ma is az, hogyan volt abban az állatban akkora intelligencia? Egy ütésével szétloccsanthatta volna bármelyikünk fejét. De csak éppen megérintett bennünket.

Amikor olyan dűnék mellett legeltettünk, aminek a szél felhordta az oldalát, az volt a játékunk lényege, hogy a szélfújta meredeken felszadjunk a domb tetejére.

Ez nem volt egyszerű, mert a futóhomokba besüllyedt a lábunk. Többször volt, hogy hiába léptünk előre, a homokkal visszacsúsztunk az előző helyre. De mint időtöltés, ez is megtette. Igen fárasztó játék volt. Hát ez a Tóni itt is versenyre kelt velünk. A puha homokban térdéig süppedt. Lehet, hogy azért is nem csúszott vissza úgy, mint mi, de már régen fentről nézett bennünket, amikor még félúton sem voltunk.

A vontatást szerettük a legjobban. Ez eléggé irreális tett volt. De Tóni is szívesen benne volt. Ugyanis belekapaszzkodtunk a feltűnően nagyra fejlődött herezacskójába, és azzal húztuk magunkat. Azt, hogy mit érzett Tóni ennek műveletében, nem tudni, de futott egy kört, húzva minket a földön, és beállt az induló helyre, kérvén a következőt.

Hát így teltek a kecskepásztorkodási idők ennek a derék jószágának az idejében.

Ezt én olyan módon honoráltam, ahogy tudtam. Mert éreztem, hogy ezért valami jár cserébe. Tudni való, hogy a nyárfalevél a mi ízlésünk szerint keserű. Az akácfának a levele is. De a kecskék viszont igen szeretik. Hát ezt adtam nekik. Kisebb akácfákat, amiket még lehetett, lehajlítottam úgy, hogy a lombját elérjék a kecskék. Aztán mire elfáradtam a tartásával, már nem is volt rajta levél. Voltak arrafelé nagy, terebélyes rezgő nyárfák. Hat-hét méter átmérőjű lombkoronával. Hát ezeket is lelegeltettem a kecskékkal. Persze ezeket nem tudtam lehajlítani, mint a kisebb akácfákat, hanem felmáztam a fára, és a gallyait letördelve ettem a kecskehadat.

Ám mint mindennek, ennek is vége lett. Ugyanis feltűnt az arrajáróknak, hogy a fák kopaszodnak. Mikor kitudódott a turpisság, kellő „megdorgálással” le lettem állítva. Utána hiába jöttek a kecskék vágyakozó tekintettel, hogy szeretnének „levelezni”, nem tehettem. Valahogy a „megdorgálás” kellemetlenebb volt a szigorú édesapámtól, mint az a tudat, hogy nem lesz annyi tej.

Jártó Róza: A tanulékony kecske

Nyelvet tanul a kiskecske:
Ne egy buta kecske legyen,
Kinek bárki odakiált:
- Gyere kecske, s hozd a gidád!
Az ám a finom vacsora -
Éhes rá farkas koma.

De a kecske nem adja,
Inkább megy iskolába.
Nyelvet tanul vagy hármat,
Így törik meg a varázslat.

Hegyre mászik, sziklára,
Üregekbe bujkálhat.
Fejét forgatva is merész,
Finom füvet legelész,
Nyakát nyújtja fel és le,
Hogy a füvet elérje.

Hegyek ormán mendegél,
Nem fújja le a nagy szél,
Megél ő a jég hátán
Patája mohát kapirgál.

Farkas koma hoppon marad,
A kecske meg vígan szalad!

Mert ő mindent megtanult.
Hegyen-völgyön és kertben
Gazdája örömére
Adja a jó, friss tejet.
A farkason meg
Jót nevet.

Bári Kata (12 év): Az én kecském

Az én kecském olyan szelíd, mint a nap,
Nem szól egy szót sem, csak néz és tejet ad.
Az én kecském olyan bátor, mint egy hős,
De az apja sem volt akármilyen ős.

Nem engedte meg mindenkinek, hogy megsimogassa egyetlen fiát,
Mindig szorosan ment mellette, hogy megvédje minden bajtól ártatlan fiát.
Szánalmasan nézett mindenkire, mert azt hitte, ő a király,
Öregkorára észhez tért, de akkor a többi kecske mondta azt, hogy: te
légy a király.

Az én kecském elmondhatatlanul szép,
Szeme kék, akár az ég.
Az én kecském olyan fényes, mint a selyem,
Bár ruhája nincs, de magában gondolja - egy kicsit eszem.

Odarakom elé szénát uzsonnára,
De megy tovább bokrot rágni vacsorára.
Szabadidejében alszik,
Az álma mint egy felhő, ha felébred, szertefoszlik.

Benedek-Nikli Hunor (10 év): A kecske, aki nem szerette az otthonát

Egy szép, napsütéses reggelen a kis kecskegida és a mamája ugrándoztak a szokásos kis rétjükön a hegyekben. A kis kecske, akit úgy hívtak, hogy Mekkencs, mindig a hegy lábánál lévő mezőn elterülő tanyát nézegette. Folyton arra gondolt, hogy milyen jó lehet a tanyán élő állatoknak, hiszen ők mindig mindent megkapnak a gazdától. Mekkencsnek az az ötlete támadt, hogy elszökik az anyjától, és a tanyán új életet kezd. Amikor leszállt az éjszaka, Mekkencs halkán kilopakodott az otthonából, és elindult a tanya felé. Úgy döntött, először a lóhoz megy, hiszen a hosszú út után nagyon megéhezett, és kíváncsi volt, hogy milyen lehet az alma és a kockacukor íze. A lovacska szívesen fogadta Mekkencset, és mondta neki, hogy jöjjön, segítsen felszántani a búzaföldet és a munka után a jutalma is meglesz. Hamarosan rájött a kiskecske, hogy kemény munka gyümölcse a betevő falat, amit otthon, a friss legelőn munka nélkül megkaphatott.

Így hát elindult a malachoz, mert ilyen kemény munka után úgy gondolta, hogy lustálkodik egy kicsit. A disznóólban az anyamalac szintén szívesen fogadta. Szeretett volna lefeküdni a szalmára, de sajnos „az ételre nem fekszünk!” - mondta a malac, s megmutatta neki, hogy a kismalacok hol szoktak aludni, és odakísérte egy sáros és nedves helyre. Ezt megelégette Mekkencs, pláne azt, hogy milyen bűz volt ott. Persze az otthonában mindig száraz és fűillatú helyre feketett.

Tehát Mekkencs elindult a kutyushoz, akit nagyon irigyelt a háza miatt, és gondolta, hogy ott majd kipihenheti magát, és reménykedett abban, hogy ehét valamit. A kutyához érve a hús szaga áradt a levegőben, amire felfigyelt Mekkencs, arra gondolt milyen ízű lehet az a bizonyos hús. „Biztos finom...” - gondolta, és egyre gyorsabban haladt az ól felé. Mikor beért, a kutya szívesen fogadta a kis vendéget, nyughelyet mutatott neki a kisház sarkában. Mekkencs, mivel kipihente magát, a kutya körül kezdett ugrándozni, játszadozni, de akkor vette észre a kiskecske, hogy a kutyus oda van láncolva az ólhoz, bezzeg otthon oda mehetett a réten, ahová akart. És a húsnak se volt olyan jó íze, mint a hegyi fűnek.

Következő állomása a macska volt, hiszen mindenki tudja, a cicák olyan cukik, és folyton-folyvást őket simogatják. Ezt irigyelte. Mikor jött a gazda, Mekkencs is odasomfordált, ahogy a cicától látta, de a gazda meglepődött, hogyan került a macskához egy kecske, ezért félrelökdöste Mekkencset.

A kiskecske rájött, hogy ez az állat sem az ő kedvence, ezért a baromfiudvar lakói felé vette az irányt. „Persze a baromfiudvar lakói csak repkednek és játszanak egész nap.” Sajnos, ez nem ilyen egyszerű, tudniillik a tyúkból készítik a tyúkhúslevest. A gondolat borzalmától kirázta a kiskecskét a hideg, és rögtön hazarohant. Azóta jobban szereti mindennél a kedves kis hegyi otthonát.

Pethő István: Kecske-mekk

Az állatoknak van olyan természetük
Egymás közt döntenek, ki legyen vezérük
Gyerekefjével ezt még nem értem fel ésszel
Szüleim pedig még nem említették meg

Kecskepásztorkodás fő munka volt nálam
Iskolaszünetben azokra vigyáztam
Azoknál tanultam a szellemi leckét
Már amennyire a kecskéim engedték

Kecskéink között volt egy rozsdabarna színű
Nyurga, nagy jószág volt. De igen rossz hírű
Valami zerge vagy szarvas volt az őse
Mert a természetét tőle örökölte

Ezt választotta meg a többi vezérnek
Aki szívesen tett eleget is ennek
Mint írom, nem tudtam a törvényét ennek
Csak azt tudtam, hogy ez mindig legelől megy

Nem is ment a betyár, hanem inkább szaladt
A többi mögötte mindig jól lemaradt
Mondani se kell, ha a pásztor nem figyelt
Ez mindig becsapta. Gyakran tilosba ment

Panaszt is tettem rá az édesanyámnál
Hogy nem tanulhatok, mert mindig megtréfál
Édesanyám olyan könnyen mondta erre
Törd el a lábait, majd nem megy semerre

Nem gondolta ő, hogy ezt komolyan vettem
De az egyik lábát megdobva eltörtem
Kicsit megijedtem, hogy ebből most mi lesz
De a három lábán kecském csak elől ment

Mikor behajtottam, még szólnom se kellett
Mert a kecske szökdelt édesanyám mellett
Édesanyám olyan jó természettel bírt
Nem esett pánikba, mikor hallott rossz hírt

Most is csak nevetve mondta a magáét
Látom, tanítottad lassulni a kecskét
Na, gyere! - szólt hozzám. Sínt teszünk lábára
Akkor összeforrik neki, nemsokára

Remélem, ez lecke fog neki majd lenni
És nem fog ezután a tilosba menni
Napraforgószárat kibeleztem erre
Kecske tört lábára rá is lett helyezve

Sín került lábára. De még azt se bánta
Nem is vette észre talán azt, hogy sánta
Három lábon futott, tán sebesebben még
Le se nem váltódott. Maradt, mi volt, vezér

Juhászné Bérces Anikó: A csökönyös gida

Az út mentén,
mekk-mekk-mekk,
kecskepásztor
legeltet.

Kecskék, gidák,
mekk-mekk-mekk,
szorgalmasan
legelnek.

Tarka, fehér,
mekk-mekk-mekk,
minden füvet
megesznek.

Bandukolnak,
mekk-mekk-mekk,
bakkecskére
figyelnek.

Főkolompos,
mekk-mekk-mekk,
vezeti a
sereget.

Mekkent nagyot,
mekk-mekk-mekk,
a kórót is
egyed meg.

A vén kecskék,
mekk-mekk-mekk,
sót nyalni is
szeretnek.

Puli őriz,
mekk-mekk-mekk,
és harsányan
terelget.

Csendes a nyáj,
mekk-mekk-mekk,
innen szökni
nem lehet.

A kis gida:
mekk-mekk-mekk,
legeltem már
eleget.

- A nyájadtól,
mekk-mekk-mekk,
soha el nem
engedlek.

- Ez a kutya,
mekk-mekk-mekk,
megkerget, ha
tekergek.

Unom már e,
mekk-mekk-mekk,
napsütötte
terepet.

Ezért aztán,
mekk-mekk-mekk,
én már tovább
nem megyek.

Pihennék már,
mekk-mekk-mekk,
letenném a
fejemet.

Hűsre vágyom,
mekk-mekk-mekk,
szemem előtt
egy csekmet.

Belebújok,
mekk-mekk-mekk,
ha hiányzom,
keress meg!

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Benedek-Nikli Hunor (10 év): Az elégedetlen kecske

A kis kecskegida egy szép reggelen,
mamájával ugrándozott a hegyekben.
Ezt a kecskét úgy hívták, hogy Mekkencske,
ki a mezőn lévő tanyát nézegette.

Mily jó lehet a tanyán lévő állatoknak,
hiszen ők mindig mindent megkapnak.
Mekkencs ötlete az, hogy kilopakodhatna,
és átköltözne a tanyára, és ott lakhatna.

Elindult a lovacskához egy-két almáért,
de egész nap dolgozni kell a finomságért.
Délig bírt dolgozni és azt hitte, vége,
persze a legelőn ingyen van az étel.

Továbbindult pihenni a kiskecske,
disznóólba ment lustálkodni Mekkencske.
Nyugalmat kért „csak öt percre”,
beküldték egy bűdös és sáros helyre.

Ezt is megunta nagyon hamar, és indult tovább.
Következő úti célja, étel-ital reményében a kutyaház.
Egy kis pihenés után játszott volna már,
de a kutyát láncsal fogja vissza a ház.

Bezzeg otthon réten oda mehetett, ahová akart,
neki a láncos „börtön” határt nem szabhat.

A kicsi kecske szeretetre vágyik,
a kismacskát utánozva a gazdához bújzik.

A gazda nem nézte a bújást jó szemmel,
„ez a kecske nem való ide”, s ellökte.
Következő és végső állomás a tyúktól,
reméli, hogy itt megélhet nagyon jól.

Csakhogy, mit készítenek a tyúkból? Levest!
A kiskecskét erre kirázta a hideg.
Csalódott a tanyában, mert nem lelte ott hazáját.
Azóta mindennél jobban szereti hegyi otthonát.

Kiss Tamás: Egy kopott, orosz bicikli

Jókora felhő úszik át méltóságteljességgel az égbolt keleti felén, s lassan teret enged a többi bodor kumuluszna is. Sanda pillantásokkal méregetem, s gondolatban elkezdek vele egyezkedni, kérve, hogy majd csak az est beállta után szabaduljon meg terhétől egy kiadós eső formájában. Amennyiben a felhő tovaúszását igenlő válasznak vehetjük, úgy egyezségem sikeresen megpecsételtetett. A mellettem komótosan elsuhanó tájat nézem, a távoli erdősáv előtti szántót, a nehéz, rétillattal átítatott alföldi tájat. Számban még érzem a jó húsz perce elfogyasztott kávé kesernyés ízét, amikor is az álmos pillanat madárfütytyös idilljét egy vészjósló szisszenés apró darabokra töri. Tekintetem a biciklim első kerékére téved, amin a gumiból jól érezhetően tovaszökik a levegő, mellőzve e pillanat minden kecsességét.

Fékezek és leszálok. Az első vizsgálódás után körbenézek, milyen messze van ide a következő falu? De szemhatáron belül nincs település. Letámasztom az útszéli árokpartra a biciklit, s leülök mellé én is a magas fűbe. Ekkor akad meg a szemem nem messze, három legelésző kecskén, akik erőteljes kérődzés közepette unottan viszonozzák pillantásomat. Jaj - gondoltam. - Kecskék. Akkurátusan vizsgálni kezdem a köztünk húzódo árkot, szerencsére a kecskék nem így tesznek. Érdektelenül uzsonnáznak tovább a kora délutáni bágadt napfényben. Én visszahanyatlom a fűbe, s elmélázva nézem ezt a nyugodt képet, s eszembe jut életem első közeli találkozása egy kecskével...

Úgy emlékszem, délelőtt van. A nap süt. Talán június eleje. Azt hiszem. Meleg van, de még nem az a döglesztő, júliusi perzselés, hanem az a kellemes fajta. Olyan *igazi* nyár. Amire mindenki szívesen emlékszik. Szó-

val, békésen biciklizek, hajtom a kék színű Ukraine feliratú orosz férfi-biciklit. Húúú... hogy az milyen egy tragacs. Oké, persze olcsó volt, meg nem is igazán foglalkoztam vele. Csak hajtottam a melóba, oszt' annyi. A lánc megnyúlt kicsit, és kopott volt a fogaskerék, ezért kicsit szalasztott. A kormányrögzítő csavart mindig utána kellett húzni, mert kilazult a sok zötykölődéstől, az első fék csak dísz volt - kontrával tudtam fékezni. A csomagtartója el volt görbülve, az ülés kemény volt és nyikorgott a felfüggesztése. A kormány markolata merev, rideg műanyag, kényelmetlen és mindig zsíros valamitől. Első és hátsó lámpa volt rajta, az igaz, csak az első naptól nem működtek. Dinamó is volt, a vezetékek a vázon voltak szépen elvezetve, áttekerve csigavonalban a dinamóig, de valami szakadás vagy kontaktbaj - szóval nem világított ez nekem soha. Mindig elhatározom, hogy veszek új szerelést, és kicserélem, vagy elviszem *Kallóhoz* - így hívtuk az egyetlen falunkbeli kerékpárműszerészt és -specialistát, aki igazából ilyen mindenhez értő szaki volt, az a régi vágású. Szóval, a biciklin egyedül a csengő ért valamit. Az jó volt. Meg szép is. Ha olyan szögéből sütött rá a nap, csak úgy csillogott, hogy szinte zavarta az ember szemét! Amúgy meg olyan hangja volt! Ha csengettem az utcasarkon (nálunk valamiért minden utca kilencven fokban találkozott a másikkal - nemcsak illet csengetni, hanem hozzátartozott a falusi túléléshez!), mire befordultam, már az egész utca tudta, hogy valaki jön.

A kutyák legalábbis. Ugattak már előre. Érdekes, ha egyszerű halandó csengetett, akkor semmi reakció, de ha postás vagy én, no, akkor rázendítettek, úgy istenigazából. Az egyik után jött a másik, így szépen, láncban adták a hírt egymásnak. Hogy micsoda ricsajt keltett némelyik! De kanyarodjunk csak vissza, tehát nyugodtan tekerek és élvezem a jólesően mélyre szívott Sopianae slukkjait. Volt egy ilyen szabályom, hogy meló előtt, biciklizés közben szívok el egy szálát, meg amikor tekerek hazafelé. Meló közben sose - csak ha valakivel leállok beszélgetni hosszabban. Ezek a cigik, ezek mindig olyan gyorsan szívott cigik voltak. Az elején nagyon jólestek, de a vége felé már keserű volt az ízük. Főleg a Debreceni Dohánygyárban gyártottnak. *(Kettessel kezdődött az azonosító szám rajta, akkor az debreceni. A négyes az Pécs. Az a legjobb -*

volt még egri és sátoraljaújhelyi! Azok se rosszak.) A papírra ilyenkor kicsapódott a dohányban lévő nedvesség, „kondenzátum”, undorító, barna trutyi képeben. Hangoosan sercegve égett, amikor a parázs elérte.

Fél kézzel fogom a kormányt, másikkal a cigit, és kicsit féloldalra dőlök, mert a vállamon átvetett táska le akar csúszni minduntalan. A nyakamban pedig ott leffeg a leolvasó. Tudom, nem az, egy kézi számítógép, egy PDA, de mindenki leolvasónak hívja, pedig semmi köze nincs hozzá igazából, csak adatokat viszünk fel bele. Az óraállásokat, esetleg név-változást. Ilyesmit. Amúgy egy Psion Organiser Series II típusú számítógép. Ma azt mondanánk rá, hogy *handheld* gép. Húúú... Nem semmi egy gép volt. Abban az időben - 1992-ben - nagyon modern volt. Űrtechnológia, mondhatnánk. 8 bites Hitachi processzor volt benne - 0,9 Mhz-es -, 64 kilobyte a RAM. *(Az öreg Commodore hatvannégyes is 8 bites, 64 kárammal, de csak 0,7 Mhz-es procival - szóval volt erő a kis gépben rendszeren!)* És ami még csodának számított, az a két darab, 256 kilobyte-os FLASH (így, nagybetűvel) memória volt, a külső háttértár. Flash. 92-ben. Azt sem tudtuk, mi az. Hehe - jó vicc! Kilencvoltagelemel ment, jó sokáig bírta amúgy. Négyesoros, szöveges kijelző, kemény védőtok. Az egész gép úgy nézett ki, mintha azokból a tudományos számológépekből egymásra raktunk volna vagy négyet. *(Abból a jó öreg Sharpból, amely szinte minden harmadik-negyedik középiskolásnál megtalálható volt akkoriban, mert kisírta karácsonyra, de igazából használni a közel száz funkcióból csak a négy alapműveletet meg a szinuszkoszínuszt tudta. Nem értett hozzá szinte senki.)* Jó nagy volt a gép. Mint egy „fél téglá”, ami nem teljesen igaz, mert inkább egy teljes téglához volt hasonlatos a mérete, főleg, ha ráraktam a vízhatlan tokot, ami szintén járt hozzá. És általában ráraktam, mert annak volt nyakpántja, így tudott a nyakamban lengedezni, ahogy tekertem fel és alá biciklivel a faluban napestig. Jó nehéz volt, arra emlékszem, húzta a nyakam rendszeren. Öröm volt este levenni.

Volt hozzá egy angol nyelvű kézikönyv (hogy miért adták oda, nem tudom), és abban volt leírva jó részletesen, hogyan lehet programozni. Ilyen „bézikszerű” nyelve volt, beépített fordítóval. Volt több példa-program is, azokból összeollózza írtam egy egyszerű játékot: A főhős

egy jól szituált kisvárosi „O” betű volt, vele kellett a gyilkos „X” betűket kerülgetni, melyek orvul rátámadtak szegényre. A sztori kábé ennyi volt. Nagyon vagány voltam vele: a haverok körében is, de legfőképp a többi munkatárs előtt, akiknek a be- és kikapcsolás is komoly procedúra volt, és nem ment füzet nélkül, én meg egyből játszok is vele! Túl sokáig viszont nem tündökölt fényesen hekkerségem csillaga, mert a játék összeakadt az óraállások gyűjtőprogramjának adatbázisával. A pontozás ugyanis a játékban úgy volt megoldva, hogy a játék végén lehetett megnézni, mert nem fért ki a képernyőre; egy külön file-ban gyűjtöttem. Ezt a külön file-t írtam ki az egyik flash meghajtóra (ha már van ilyen, használjuk!), ahol is felülírtam valami másik állományt, emiatt lerohadt a gyűjtőprogram adatbázisa. Volt is nagy ribillió. Osztályvezetői szintig jutott a balhé. Szerencsére egy mentésből visszahozták az adatokat, így lassan elsimult az ügy, de rezgett a léc nagyon! Vidám napok voltak!

De a kudarc nem szegte kedvem, meg aztán csak nem hagyott nyugodni, hogy a nap huszonnégy órájában nálam van egy huszonegyedik századi csúcsgép! Valamit csak kellett vele kezdeni a munkán túl is. Olyan dolgokat tudott még egyébként, mint egy menedzserkalkulátor: (már, ha emlékszik még rá valaki) naptár, óra, ébresztés, lista a tennivalókról, számológép, ilyesmi. Igazából egy csomó felesleges dolog. Aztán csak beugrott az isteni szikra! Ebben fogom tárolni - naptárbejegyzésekként - hogy mikor, kivel voltam. És hogy hányszor. Meg hogyan csináltuk. Milyen jó lesz majd hó végén visszalapozva nézegetni, hogy mennyit kefélttem! Kapóra jött az ötlethez, hogy akkoriban volt kibontakozóban egy románcom. Ami nem éppen annak indult, de végül az lett belőle.

Szóval, akkoriban költözött a faluba egy fiatal nő - Brigi. Ő volt egyedül ilyen nevű, senki nem nevezett el lánygyermeket így nálunk, Földesen. Apám azt mondta, mikor meghallotta először ezt a nevet, hogy olyan, mikor kimondja, mintha csak egy Dutra 28-at akarna beindítani. (*Apám megbecsült traktorista volt a helyi Aranykalász TSZ-ben.*) Brigi a Haladás utca végén lakott, a Keletifény kereszteződésnél, közvetlen a Dankó Pista utca mellett. Albérletbe költözött ide, ami számomra nagyon furcsa volt akkoriban. Hiszen ki akarna Földesre költözni albérletbe? Cibere Lali házát vette ki, akiről azt beszélük, felment Pestre, buzi kur-

vának. A házát meg kiadta. Hittük is, meg nem is. Az biztos, hogy Brigi nem tudott semmit arról, kié is pontosan a ház, egy ügynök intézte neki az egészet. Sáprról költözött ide, mert elvált. Hozta magával majdnem két éves fiát - Kornélt - is, akivel gyesen volt otthon.

Első találkozásunk nagyon prózai volt. Becsengettem hozzá, gázórát leolvasni. Egy hónap múlva, másodjára, már beinvitált kávézni, mert eleredt az eső. A mettlachi köves konyhában álltunk, félhomály volt. Ő a kotyogóval foglalatoskodott, én az ablakon át néztem az esőt, hogy veri a szomszéd szőlőjét. Nem volt szép lány, de igazából csúnya sem. Hoszszú, barna haja volt és félszeg, *csücskös* mosolya. Szókimondó volt, és hirtelen. Talán ez is közrejátszhatott abban, hogy elvált. Igazán faggatni sose faggattam erről. Volt nekünk témánk elég, amit magunk közt el kellett rendezni...

Miközben ittuk a forró feketét, rágyújtottunk. Szívta ő is, nem zavarta a kis Kornél, aki ott sündörgött a lába körül, és hol felkéredzkedett az ölébe, hol ráncigálta a kezét. Az eső meg csak hullt, így már a második ciginket szívtuk. Ennyi maradt meg ebből a találkozásból. Egy hét múlva úgy hozta a sors, hogy megint arra bicikliztem, akkor már nem esett, és ő kinn teregetett az udvaron. Szó nélkül kikiabált az utcára és beinvitált megint egy kávéra. Aznap délelőtt már a negyedik kávé volt, mert előtte két kocsmában is jártam órát leolvasni, és az ingyen kávénak nem tudtam ellenállni, de nem utasítottam vissza itt sem. Arról beszélt, hogy főiskolára szeretne menni, de a kicsi miatt ez nem egyszerű. Megmutattam neki a nyakamban lógó gépet, és meséltem is neki róla, látszólag fellelkesült. Aztán könyvek kerültek szóba, megígértette velem, hogy viszek majd neki olvasnivalót. Közben az idő elrepült, annyira, hogy délután túlóráznom kellett. De valamiért most nem bántam.

A következő nap délelőttjén is ott talált, vittem volna a beígért könyveket, de csalódnom kellett, akármennyire is készültem a kávéra - ami egyébként bűn erős volt és túlfőzött -, nem ér rá, kiabált ki a konyhaablakon, viszi Kornélt orvoshoz. Menjek vissza este, úgy hét körül, ha nekem is megfelel. Megfelelt. Ekkor már sejtettem, hogy olyan későn nem fogunk kávézni. Jól gondoltam.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Kapcsolatunk viharos volt, szeszélyes és néha kapkodó. Soha nem aludtam nála, és legtöbbször akkor mentem, amikor a kicsit már letette aludni. A központi helyet a szex foglalta el, amit én akkor nem is igen bántam. Kísérletező és kíváncsi volt, de máig sem tudom, hogy nála ez egy miattam felvett magatartás volt-e, amivel a kedvemben akart járni, vagy valóban szerette a változatosságot. Én akkoriban nehezen tudtam elképzelni, hogy nőket is érdekelheti annyira a testi szerelem, mint engem, falun valahogy az a nézet járta, hogy a nők inkább csak hagyják, de nem kezdeményeznek, és nem is igen mennek bele semmiféle úri huncutságba sem. Legalábbis legtöbbször. Nos, ez a tézis így mindjárt megdőlni látszott...

Teltek a napok, és rohanvást alakultak hetekké. A nyakamban leffegő Psion Organiser memóriájába szorgalmasan vezettem a naptáramat! Sokszor előfordult, hogy a napi bejegyzéseknek szánt hely nem lett elég...! Ezen és az esti bejegyzésen járt az eszem, miközben egy jól irányzott mozdulattal tovaökölköttem az égő cikket, ami díjnyertes szikraesőt vetett egy ringlőszilvafa oldalán, szépen, lassan közeledtem úti célomhoz, a Táncsics utca végébe, óraleolvasásra. Elmélázva tekertem, amikor is nem várt akadállyal szembesültem. A kaputól nem messze legelészett egy első pillanatra nem annyira vérszomjasnak tűnő kecske. Gázóra-leolvasóként sokféle állattal hozott már össze a sors, és annyit megtanultam, hogy sok bizodalom ne legyen felénk. Szerencsére kiderült, hogy ki van pányvázva az állat, és nem ér el a kapuig. A biciklit kívülről, a fáradt olajjal lekent deszkakerítésnek támasztottam, és hangos kiabálással kombinált csengetésbe kezdtem. Valamelyikre majd csak felfigyelnek! Egy cigaretányi idő nem sok, annyi után elő is került a gazda, csoszogott a kert végéből előre a levágott szárú gumicsizmában. Én közben azon gondolkodtam, hogy ha sehol nem kellene várakoznom, akkor mennyivel hamarabb tudnék végezni! Odabenn már nem volt fennakadás, és kisvártatva fordultam is ki a kapun, amikor is a döbbenettől földbe gyökerezett a lábam, kiszaladt a vér az arcomból, s tágra nyílt szemekkel meredten bámultam, mert amit láttam, az minden képzeletemet felülmúlta.

- Béla bácsi! Bélaaa báááááááááá!!! Jöjjön gyorsaaaan! - kiabáltam teljesen kétségbeesve a helyzettől. - A Kecskéje megeszi a biciklimet!!! - Mire

az öreg kiért az utcára, addigra Borka kecske jóízű falatokkal eltüntette a soha nem működött biciklivilágításom gerincét, a szép zöld-sárga színű vezetékét, s szemeiből egyértelműen kiolvashatóvá vált, hogy feni a fogát a csodálatos macskaszemes pedálomra. Szerencsére az öreg három-négy jól irányzott ütéssel elvette a kecske maradék étvágyát, miközben hangosan kiabált rá:

- Borka, neee! Ne, te, neeee!!! - Borka méltatlankodó pillantást vetett rám, mintha tudná, hogy én hoztam rá a bajt, aztán egy elégedetlenkedő mekegést hallatva arrébb somfordált, és én a helyzetet kihasználva villámgyorsan eloroztam az orra elől lecsupaszított biciklimet. A szívem vadul vert, leizzadtam, a kecske pedig, mintha mi sem történt volna, a megtestesült nyugalom kecskeszobraként, mint aki nem az előbb kebelezte be a kábelezést, egy mekkenés nélkül folytatta a legelészést.

Béla bácsi megtérítette a káromat, így aztán végképp rákényszerültem, hogy legyen jó világításom a biciklin. A helyi vas- és műszaki boltban be is vásároltam a hozzávalókat. Kalló bácsi pedig összeszerelte, és *kecskebiztos* módon elrejtette a vezetékvezést. A biciklim úgy világított, mint még soha, amit én esténként ki is használtam a Haladás utca felé tekerve. Az élet ment tovább, s én mit sem sejtve éltem tovább a dolgos hétköznapjaimat, hiszen mégiscsak ezek voltak fiatalságom legszebb évei...

- Helló! Baj van? - kérdezte egy hang, gumi- és fékcsikorgás kíséretében egy sárga Suzukiból. Én bambán néztem magam elé egy pillanatig, majd fejet rázva intettem.

- Kösz! A baj nem itt kezdődik! - a Suzuki elhajtott, én pedig komótosan, felfordítva a biciklimet hozzáláttam a defekt megjavításához, miközben a pirosan villogó, ledes lámpát kikapcsoltam, nagyot sóhajtva lenyeltem egy gombócot a torkomban. Mit nem adnék most egy zöld-sárga vezetékkelésű, kopott, orosz bicikliért...

Irodalom Feketén-Fehéren c. folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren>

Tóth-Hekkel Arany: Bercike és Bambi kecske

A II. világháború utáni években, amikor fiatal asszony voltam, a faluban sok háznál tartottak kecskéket. Így volt ez első gyermekével várandós barátnőm családjában is. Borcsa kecskéjük pár héttel előbb hozta világra gidáját, mint hogy megszületett Lia kislia.

Barátnőm szép alakú, nagykeblű fiatalasszony volt, akinek szülés előtt még nagyobbra duzzadtak mellei, mégsem lett anyateje. Nem tudta szoptatni kisfiát, de szerencsére a bőségesen tejelő kecskéjük tejjel pótolni lehetett az anyatejet. Köztudott, hogy a kecsketejben minden életfontosságú összetevő benne van, akár az anyatejben. Három hónapos koráig csak kecsketejen nevelkedett Bercike, aki Bambi gida „tejtestvére” lett. A kisfiú szépen fejlődött, egykettőre „nagy fiúvá” cseperedett, miközben Bambi gida érett kecskévé fejlődött. Együtt nőttek fel, együtt szaladgáltak, játszadoztak az udvaron.

A csintalan kisfiú sokat incselkedett a már felnőtté váló kecskével. Egy alkalommal megfogta a kecske mindkét szarvát, valószínű le akarta birkózni. Bambi megijedhetett tőle, és védekezésből akkorát rántott magán, hogy Bercit földhöz vágta, majd szarvával lökdöste és a közeli kerítéshez szorította. A fiúcska a kerítésbe kapaszkodva felállt, de a felbőszült kecske még erősebben rátámadt. Dulakodás közben egyik szarva Berci álla és nyaka közé került. A kecske szó szerint szarvára akasztotta a gyermeket, mély sebet ejtve rajta.

A véletlen szerencsének köszönhetően nagyapja éppen akkor érkezett haza. Megrökönyödve az ijesztő látványtól, rögtön segítségért kiáltott. Mire leakasztotta unokáját a kecske szarváról, ott termett édesanyja és nagyanyja is, akik bekötözték az erősen vérző sebet. Nagyapja pedig septiben lóra pattant, Bercit a melléhez kötözték és elvágatott vele az orvoshoz.

A falu idős orvosa azonnal fogadta őket. A seb láttán mondta, hogy össze kell varrni, de előtte ad neki egy fájdalomcsillapító injekciót, majd egy tetanusz elleni oltást. Amikor a „nagy legény” meglátta az injekciós tűt, elkezdett rúgkapálni, le kellett fogni. Nehezen ment, de sikeresen végződött az életmentő akció.

Ezt követően Berci és Bambi kecske barátsága lezárult, attól kezdve csak messziről szemlélték egymást. Régen volt, igaz volt, a sebhely megmaradt gazdáján, aki azóta már elmúlt 60 éves.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
